

Jordringer, at selv ensomme Afproge blive satte i lig Forbindelse med Omverdenen. Derfor er det heller ikke enestaaende hos os, at Telegrafvæsenet ikke kan betale sig. At der er mange andre Grunde end Hensynet til Forrentningen, som ere bestemmende for Telegrafstationers Oprettelse, ved enhver, og man behøver i øvrigt kun at gennemgaa den Statistik, som Telegrafvæsenet aarlig afgiver. I forrige Aar var Antallet af Stats-telegrafstationer 169. Af disse 169 Stationer er der 77, eller næsten Halvdelen, fra hvilke der affendes mindre end 1000 Telegrammer, altsaa mindre end 3 Telegrammer om Dagen, 56 Stationer eller $\frac{1}{3}$, hvorfra der affendes 700 Telegrammer, altsaa mindre end 2 om Dagen, og 20 Stationer, hvorfra der affendes mindre end 360, altsaa ikke 1 om Dagen. Det er dog klart nok, at naar man har oprettet denne Masse Stationer, hvoraf næsten Halvdelen ikke en Gang besørge 3 Telegrammer affendte om Dagen, kan det umulig være stet i Tanken om, at dette skulde kunne spare Regning. Det er stet af mange andre Hensyn, blandt andet fordi den store almindelige Befolkning stadig ønsker at komme i telegrafisk Forbindelse med Omverdenen, og man har deraf besluttet sig til at lade Statskassen bringe det hertil fornødne Offer. Nu forlanger man, at Tabet ved alle disse Stationer, som medføre Udgifter og saa godt som ingen Indtægter give, skal opvejes ved, at man sætter Telegraftaksten som Helhed op. Men Resultatet deraf vil ingenlunde være det, som den raede Ordfører mente, at man derved vil raade Bod paa en formentlig Ubillighed, idet han nemlig paastod, at for Tiden er Forholdet saaledes, at det er den store Mængde, der ikke telegraferer, som maa betale for dem, der telegraferer. Nej, det, der forlanges, gaar i Virkeligheden ud paa det stik modsatte. Man forlanger af dem, der telegraferer, at de skulle betale for dem, der ikke telegraferer, man forlanger af dem, der benytte Telegrafvæsenet, paa de Vinter, der forrente sig, at de skulle hde en saa meget større Betaling, for at man rundt omkring i Landet kan have Fornøjelse af at holde Stationer, som aldrig benyttes. Dette er en ganske urimelig Fordring og heller ikke en Fordring, som gennemgaaende opstilles i andre Lande. Det er noget vanskeligt at opstille en nøjagtig Opgørelse for de forskellige Lande, fordi ofte ere Post- og Telegrafvæsenets Indtægter og Udgifter slaede sammen; jeg har derfor ikke ud af de Hjælpetalder, jeg har haft til Raadighed, bestemt kunnet se, hvorledes Forholdet stiller sig i alle Lande; men det er sikkert, at ad-

skillige have et ligesaa stort eller et større Understud, end vi have af vort Telegrafvæsen. I England er Post- og Telegrafvæsenet tilsammen en meget stor Indtægtskilde og indbringer aarlig omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Lstr., det vil sige over 60 Mill. Kr.; men heraf kan Telegrafvæsenet kun omtrent dække sig, og efter nogle af de Opgørelser, jeg har set, har det endogaa et betydeligt Understud. I Norge, hvor man har den meget høje Takst, som nu foreslaas indført her, har Telegrafvæsenet i de 3 Aar ^{88/89}—^{90/91} givet et Understud af henholdsvis 87,000 Kr., 124,000 Kr. og 200,000 Kr. Holland har i de 2 Aar 1889—90 haft et gennemsnitligt Understud af 300,000 Gylben o: 450,000 Kr. I Belgien har der i de samme to Aar været et Understud af 380,000 Francs ca. 270,000 Kr. om Aaret. Og saa i andre Lande er man altsaa ofte beladet paa, at Telegrafvæsenet er en Institution, som man efter Forholdenes Natur ikke kan vente eller forlange fuldstændig Dækning af. Men hvis man nu finder, at det Understud, vi have, er for stort, og at der bør gøres noget for at saa det formindsket, var det saa dog ikke rimeligt, at man først og fremmest tog i Betragtning, om der ikke er andre Veje, ad hvilke man kunde spare noget? Var det ikke fornuftigt, at man tog under Overvejelse at omdanne en Del af disse mange smaa Telegrafstationer, der saa godt som slet ikke benyttes, til Telefonstationer, saa at man kunde nøjes med et mindre talrigt, et mindre ud-dannet og mindre kostbart Personale? Der er i det hele adskillige Maader, ad hvilke der mulig kunde indvindes Besparelser, men i Stedet for at rette Opmærksomheden her-paa, vælger man den Udvej, som ganske vist er den nemmeste: man springer over, hvor Gærdet er lavest. Og saa er det dog et meget stort Spørgsmaal, om man ved Takstens Forhøjelse i Virkeligheden vil opnaa det, der tilsigtes. Den Takst, der foreslaas, er saa høj, at af Europas mere kultiverede Lande, er der ingen andre end Norge og Sverige, som have den lige saa høj. Forslaget gaar ud paa rent ud at fordoble den nuværende Betaling. Hvert Ord skal fremtidigt betales med 5 Ore, Minimum 50 Ore. I Tyskland er Taksten $4\frac{1}{2}$ Ore pr. Ord med et Minimum af 45 Ore, i England er den $3\frac{3}{4}$ Ore pr. Ord med et Minimum af 45 Ore, i Østrik-Ungarn, efter Gylbenens nuværende Kurs $4\frac{3}{8}$ Ore pr. Ord med 44 Ore som Minimum, i Frankrig $3\frac{3}{8}$ Ore pr. Ord med et Minimum af 36 Ore for et Telegram. Samme Takst som i Frankrig findes i Lande som Serbien og Bulgarien, og selv i et finansielt saa uheldigt stillet Land som Sta-